

ГЪСКИ.

Градинитѣ достигатѣ до рѣката,
Отвждѣ рѣката—сочна равнина,
Тамъ на селото гжскитѣ стадата
Сами пасатѣ на воля прѣзъ деня.

Шомъ слънцето се спусне задъ баирѣтъ
И въ равнината сѣнкитѣ растатѣ,
Сами дома се гжскитѣ прибиратѣ,
Една слѣдъ друга въ дългъ редъ вървятѣ.

Вървятѣ спокойни, кротки, мълчеливи;
И чуватѣ какъ въ просторитѣ мъгливи;
Тѣхъ воленъ и купнѣщъ викъ зове.

Надъ тѣхъ високо въ дълги върволици
Прѣлитатѣ смѣло стадо диви птици,
Отиватѣ къмъ незнайни брѣгове.

НА ВОДЕНИЦАТА.

Гжстъ шумакъ обгражда вредъ рѣката.
Воденицата се крий въ шумака.
Оглушително бучи водата,
Кречеталото унило трака.

Стариятъ воденичаръ на прага
Задѣмилъ лула съ разкрита пазва
На мливаря младъ съ усмивка блага
Нѣщо му приятелски разказва.

А глава мливарѣтъ клати само;
Слуша ли го или го не слуша,
Но очитѣ му сж все ей тамо,

Дѣто въ тихата и бистра бара,
Гази весела русалка руса—
Дъщерята на воденичаря.